

för att af weberbörande Presterskap
förmanas till en uppriktig bekännelse
om det emot henne angifne brott. Hen-
nes tilltagande sjuklighet och den fog-
lighet, hvarmed Predikanten på stället
under flere år sökt bereda hennes om-
vändelse, verkade hos henne en sådan
ånger öfver sina begångna brott, att
hon i December 1826 tillstod sig hafwa
föröfwat de twenne mord, som här of-
wan blifwit omsformålte.

GS 1659

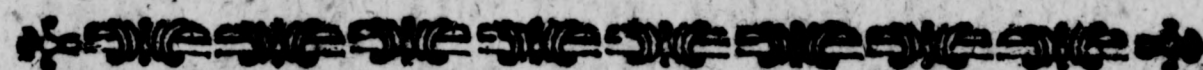
Sorgliga Tankar

af

Maria Christina
Norman,

uttradt i anledning af hennes begångna
mord,

semte ett kort utdrag af hennes
lesnads-öden.

Nyköping,
tryckt hos P. E. Winge, 1827.

Al stanna och se en olyckelig qwinna',
Som öfvergaf Gud, följde diestwulen
åt; Som sett under brott lifwets da-
gar förswinna, Och lefnadens astou
med ånger och gråt! Ni ungdom, som
ser Mig usla, jag ber, O, låt aldrig
satan så makt öfwer er!

2. En gång äfwen jag ägde lyckan
och friden, Och lefde i trefnad och ro
med min man; Men hwad hos mig
grodde blef moget med tiden, Snart
brottelig jag blef, och min lycka för-
swann. En syndenes trål, Med orener
själ Går hwarken i tid eller ewighet wäl.

3. Jag skydde Guds ord, wille
trollkonster lära, Och diestwulens wis-
dom sluderade jag, Föraktade fromhet,
och sökte min ära Att döfwa mitt
samwetes hämnande slag. Med wild-
sinnadt mod Jag kände mig god Att
mörda min man och utgjuta hans blod.

4. Jag illistig war att min oger-
ning dölja: I kistan jag gömde den
mördades kropp Och natten med fol-
swarta slöjan mänd' hölja Hwad som

wid den ryckliga lifsärd förlopp. Mig
safa intog: Jag ej mig bedrog, Att
satan i natten mig följde och log.

5. I Norrköpings ström jag den
mördade kastar, Och tyckte att jag all
min plåga war qwitt, Och hem till
mitt bo så förnöjder jag hastar; Men
war någons öde så grusligt som mitt?
Jag mistäncker war, Mitt straff med
mig bar, Och blott af min ondskan jag
fick mitt förswar.

6. Jag borde ha lärt att mig taga
till wara För vidare afsteg från dyg-
dens stig; Men åter jag föll uti diest-
wulens snara, Som än icke slutat sitt
gryckel med mig: Min husbonde jag
Gaf dödliga slag; Jag åter skull' bly-
gas för himmelens dag.

7. Den som en gång wandrat för-
hårdelsens bana, Den har mycken strid
för att åter bli god; Då synden har
inrotat sig till en wana, Man får icke
tron, om än döda uppstod. Och o-
fända brott De spå intet godt För
landet, men följäs af olycka blott.

8. Selt såkert har jag med de an-
dra förskyllat, Att himmelens straff
drabbat Norrköpings stad; En solket

der hafwa blott gudlöshet hyllat;
Swar en war i synden så säker och
glad. O Norrköping, sök Din rädd-
ning, försök Att bättra dig, annars
du uppgår i rök!

9. Från himlen dock sändes mig
syndare arma Till tröst i min plåga
Guds heliga ord. O under af nåd!
att Gud vill sig förbarma, Fast jag
är den uflaste uppå vår jord. Hans
tjenare kom, Och sade: wänd om!
Med ånger och tro ändras himme-
lens dom.

10. Så nåden förstodade syndare
förer Tillbaka från asgrundens rysliga
slig: De hårdaste hjertan till ånger
den rör. O se, hwilket under den
verket med mig! För werlden jag har
Bekant hwad som war Föröswat i
fordna försträckliga dar.

11. Att längre så lefwa jag icke
förtjenat; Ett ogräs jag varit, som
utrotas bör; De pund, som min Gud
mig af nåde förlånat, Så illa jag an-
vändt jag ryser detsför. O Jesu din
död, Och blodswett så röd, Den frål-
se mig arma från helvetes glöd!

Maria Christina Sandberg, Enka ef-
ter Byggnästaren Olof Norman, född-
des 1765 wid Staffjö Bruk i Söder-
manland. Då hon war 24 år gammal
blef hon gift med Norman, som då
war Kopparsmältare wid Årwidaberg.
Då denne blifwit antagen till Bygg-
mästare wid Säteriet Borg, flyttade
hon med honom till Torpet Djupsund,
belägit på nämde Säteries ägor, en
half fjerdingss-wäg ifrån Norrköping.
Till år 1809 lefde hon med sin man i
största samsja och enighet; men nämde
år blef hon håltad, på misstänka att
hafwa varit medwetande af en grof
stöld, hwartföre hon dömdes att undergå
28 dagars fängelse wid watten och bröd,
jemte uppenbar kyrkoplikt. Ifrån den-
na tid blef hon ett föremål för mannens
bitterhet, isynnerhet derigenom att hans
slågningar retade honom genom före-
bräelser att han wore gift med en lag-
bunden tjuf. Mannens knarrighet tilltog,
då han haft olyckan att förkyla sig och
mista alla tårna på ena foten, hwar-
före han blef sängliggande under 3 års
tid. Genom den tilltagande hårdhet han
wisade henne, fattade hon det beslut att
på något sätt göra sig af med honom,

hvilket hon en kort tid efter mannens
tillfrisknande år 1814 äfwen verkst de
sålunda: att hon stående bortom hans
hufwudg rd, gaf mannen, som låg i
s ngen, twenne tätt på hwarandra f l-
jande slag i hufwudet med en yrham-
mare, hvarpå hon, för att  n ytter-
ligare f rwi a sig om hans död, upptog
från golfwet en revstump, hwarmed hon
strypte honom. Derpå nedtog hon från
winden en stor verktygskista, i hvilken
hon lade mannens döda kropp och till t
kistan med ett utanl s. F r Drängen
och sin F sterdotter, sade hon att man-
nen begifwit sig till stogen. Dagen derpå
l t hon föra kistan till s huset, der den
stod i 14 dagar. Efter denna tid yppa-
des det f r henne tillfälle att hemligen
transportera bort kistan sålunda, att
hon en natt spände sin  re f r en k lle,
med tillhjälp af en främmande Piga,
som ej hade någon aning om hwad kistan
inneh ll, lyftade den på k llen och förde
till staden, hvarpå hon midt emot Mes-
singsbruket utw ltade liket ur kistan,
samt utan att af någon hafwa blifwit
sedd,  terw nde hem. 3 April månad
blefwo både hon och Drängen h ltade
på misstänkar om mord, sedan mannens
lik uppslutit, men då ingenting kunde
bewisas, blef hon höstetiden  ter fri-
gifwen.

 r 1818 i Oktob r månad mottog
hon hemsalu-rörelsen hos Traktören
Grilander. Denne ansåg henne f r en
ganska naturlunnig qwinna, och hade
förut användt henne att  r sig uppsöka
så kallade fl ka b nder, af hvilka hon
likw l ej träffade mer än en i Risinge
Socken, som sade sig känna en arufwa,
till hwilkens upp t nde nyckeln till
nämde Församlings Kyrka passade. Flere
gånger tvingade Grilander henne att
följa sig om n tterna för att söka jorda-
gods. En natt då de sålunda gått till-
sammans till Dragsg rdet utanför Norr-
l ping, för att söka jordagods, kommo
de i ordw rpling och handgemäng med
hwarandra, hwarwid Enkan Norman
ryckte ur Grilanders hand en yxa, hwar-
med han hotat henne, och gaf honom
dermed ett slag bakifrån, att han föll
baklänges till marken och dog. Derpå
hastade hon tillbaka till Grilanders bo-
ning, intog sin wanliga hwiloplats och
insomnade, samt w knade icke förr än
Grilanders hustru på morgonstunden
w ckte henne.

 ndra gången misstänkt för mord
börjades med henne r ns kning i Norr-
l pings R mnersr tt d. 30 Nov. 1818,
och blef hon slutligen, enligt Kongl.
Maj:ts M diga Utslag d. 9 September
1820, insatt   Spinnhuset i Stockholm,